॥ कद्रूरुवाच ॥ कृष्णवालमहं मन्ये हयमेनं शुचिस्मिते । एहि सार्द्धं मया दीव्य दासीभावाय भामिनि ।
॥ सौतिरुवाच ॥ एवं ते समयं कृत्वा दासीभावाय वै मिथः । जग्मतुः स्वगृहानेव श्वोद्रक्ष्याव इति स्म ह ।
ततः पुत्रसहस्रन्तु कद्रूर्जिह्मं चिकीर्षती । आज्ञापयामास तदा वालाभूत्वाऽञ्जनप्रभाः ।
आविशध्वं हयं क्षिप्रन्दासी नस्यामहं यथा । नावपद्यन्त ये वाक्यं तान् शशाप भुजङ्गमान् । ११९५
सर्प्पसत्रे वर्त्तमाने पावको वः प्रधक्ष्यति । जनमेजयस्य राजर्षेः पाण्डवेयस्य धीमतः ।
शापमेनन्तु शुश्राव स्वयमेव पितामहः । अतिक्रूरं समुत्सृष्टं कद्र्वा दैवादतीव हि ।
सार्द्धं देवगणैः सर्व्वैर्व्वाचं तामन्वमोदत । वहुत्वं प्रेक्ष्य सर्प्पाणां प्रजानां हितकाम्यया।
तिग्मवीर्य्यविषा ह्येते दन्दशूका महाबलाः । तेषां तीक्ष्णविषत्वाद्धि प्रजानाञ्च हिताय च ।
युक्तं मात्रा कृतं तेषां परपीडोपसर्प्पिणां । अन्येषामपि सत्त्वानां नित्यं दोषपरास्तु ये । १२००
तेषां प्राणान्तिको दण्डो दैवेन विनिपात्यते । एवं सम्भाष्य देवस्तु पूज्य कद्रूञ्च तां तदा ।
आहूयकश्यपं देव इदं वचनमब्रवीत् । यदेते दन्दशूकाश्च सर्प्पा जातास्त्वयाऽनघ ।
विषोल्वणा महाभोगा मात्रा शप्ताः परन्तप । तत्र मन्युस्त्वया तात न कर्त्तव्यः कथञ्चन ।
दृष्टं पुरातनं ह्येतद्यज्ञे सर्प्पविनाशनं । इत्युक्त्वा सृष्टिकृद्देवस्तं प्रसाद्य प्रजापतिं । प्रादाद्विषहरीं विद्यां कश्यपाय महात्मने। [विद्यां
इत्यादिपर्व्वणि सौपर्णे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ ततो रजन्यां व्युष्टायां प्रभातेऽभ्युदिते रवौ । कद्रूश्च विनता चैव भगिन्यौ ते तपोधन । १२०५
अमर्षिते सुसंरब्धे दास्ये कृतपणे तदा । जग्मतुस्तुरगं द्रष्टुमुच्चैःश्रवसमन्तिकात् ।
ददृशातेऽथ ते तत्र समुद्रं निधिमम्भसां । महान्तमुदकागाधं क्षोभ्यमाणं महास्वनं ।
तिमिङ्गिलझषाकीर्णं मकरैरावृतं तथा । सत्त्वैश्च वहुसाहस्रैर्नानारूपैः समावृतं ।
भीषणैर्विकृतैरन्यैर्घोरैर्ज्जलचरैस्तथा । उग्रैर्नित्यमनाधृष्यं कूर्म्मग्राहसमाकुलं ।
आकरं सर्व्वरत्नानामालयं वरुणस्य च । नागानामालयं रम्यमुत्तमं सरितां पतिं । १२१०
पातालज्वलनावासमसुराणाञ्च वान्धवं । भयङ्करञ्च सत्त्वानां पयसां निधिमव्ययं।
शुभं दिव्यममर्त्यानाममृतस्याकरं परं । अप्रमेयमचिन्त्यञ्च सुपुण्यजलमद्भुतं ।
घोरंजलचरारावरौद्रं भैरवनिःस्वनं । गम्भीरावर्त्तकलिलं सर्व्वभूतभयङ्करं ।
वेलादोलानिलवलं क्षोभोद्वेगसमुच्छ्रितं । वीचीहस्तैः प्रचलितैर्नृत्यन्तमिव सर्व्वतः ।
चन्द्रवृद्धिक्षयवशादुद्वृत्तोर्म्मिसमाकुलं । पाञ्चजन्यस्य जननं रत्नाकरमनुत्तमं । १२१५
गां विन्दता भगवता गोविन्देनामितौजसा । वराहरूपिणाचान्तर्विक्षोभितजलाविलं ।
ब्रह्मर्षिणा व्रतवता वर्षाणां शतमत्रिणा । अनासादितगाधञ्च पातालतलमव्ययं ।
अध्यात्मयोगनिद्राञ्च पद्मनाभस्य सेवतः । युगादि कालशयनंविष्णोरमिततेजसः ।
वज्रपातनसन्त्रस्तमैनाकस्याभयप्रदं । डिम्बाहवार्दितानाञ्च असुराणां परायणं ।
वडवामुखदीप्ताग्नेस्तोयहव्यप्रदं शिवं । अगाधपारं विस्तीर्णमप्रमेयं सरित्पतिं । १२२०